

Obsah

Nová organizace mládeže	1
1. Celý život je mší svatou	2
2. Vzpomínky na Pannu Marii Karmelskou v Kostelním Vydří	4
3. Z myšlenek Jana od Kříže	9
4. Řehole Řádu bratřů nejblahoslavenější Panny Marie Karmelské	10
5. Mystická spojení s Marií, druhá část	14
6. Recenze knihy: Mario Masini – Úvod do „lectio divina“	16

Nová organizace mládeže

Chceme Vás seznámit s iniciativou mladých křesťanů. Rozhodli se založit organizaci mládeže a jejím prostřednictvím účinněji přispívat k duchovní obnově zvláště mladé generace. Organizace byla zaregistrována ministerstvem vnitra České republiky v červenci 1992 s názvem „Karmel ve světě“. Členy mohou být mladí lidé od 15–26 let. Od 15–18 let s písemným souhlasem rodičů. Nad 26 let mohou být přijati za členy na základě rozhodnutí Shromáždění členů ti, kteří se ztotožňují s cílem činnosti organizace vyjádřeném v § 3 stanov.

1. organizování volného času mládeže v malých obcích
2. prosazování ideálů křesťanské humanity do hodnotového systému mladých
3. vytváření skupinek mladých pro pomoc starým a opuštěným lidem
4. navazování a udržování kontaktů mezi mládeží různých států, regionů a etnik s cílem zvýšit tolerantnost a porozumění mezi národy, rasami a etnickými či sociálními skupinami
5. přednášková a osvětová činnost zaměřená na mladé a jejich problémy
6. další činnosti směřující k humanizaci názorů mladých lidí, k jejich lepšímu začlenění do života, ke zvýšení adaptibility

O dosažení těchto cílů usiluje organizace mládeže zejména neformální prací s mládeží, pořádáním zájezdů, seminářů, besed, vydáváním neperiodických tiskovin apod.

Redakce časopisu Karmel vřele iniciativu mladých křesťanů doporučuje. Můžete tuto jejich snahu podpořit modlitbou, mládež zapojením se do činnosti a protože se jedná o nevýdělečnou organizaci, která bude prostředky k činnosti získávat zejména dotacemi, dary a subvencemi, připojujeme pro případné dárce i číslo účtu u Spořitelny a.s. v Jindřichově Hradci: 3068654-258/0800.

1. Celý život je mší svatou

(Meditace o kněžském poslání pokřtěných)

„Bůh se nezdráhal žebrať u Samaritánky o trochu vody“, konstatuje Malá Terezie při rozjímání nad evangeliem, jehož smysl velmi dobře pochopila: „Měl žízeň (...) Ale ve slovech ‚dej mi napít‘ vlastně Stvořitel světa požadoval od svého nehodného stvoření pouze lásku. Žíznil po lásce...“¹ Terezie z Lisieux žila v době, kdy se velmi málo mluvilo o poslání pokřtěných jako královského kněžstva. Avšak cítila v sobě povolání „bojovníka, kněze, apoštola, lékaře, mučedníka...“: Tereziino ušlechtilé srdce velmi žíznilo po tom aby mohlo uvádět na cestu spásy, vyučovat, shromažďovat. Všem, kteří „hledají své místo v církvi“, dává dobrou radu svým vlastním svědectvím: „Našla jsem své místo v církvi: stanu se láskou...“ Snad právě díky Terezii mohl kardinál Stepinac během svého procesu volat: „Církvi, má lásko!“

1) V srdci církve...

Terezie správně pochopila, že srdce církve hoří láskou. Vcházíme do něj branou svátostí, křtem a stáváme se králi, proroky a kněžími. Neboť aby se Otci dostalo úcty, která mu náleží, na to nestačí lidské síly. „(Neboť beze mne nemůžete činit nic)“². Je třeba toho, co teologové nepoeticky nazývají „deputace (mandát) ke kultu“, což předpokládá posvěcení našeho bytí v Kristu Duchem svatým. Jak jinak uctívat Otce v Duchu a v Pravdě?

Ale stejně jako Kristus získal z nového vylití Ducha po svém křtu v Jordánu, má být pokřtěný biřmován, aby mohl skutečně stvrdit své poslání královského kněžstva. Svátost biřmování, kterou už v dnešní době bohužel mnoho pokřtěných nepřijímá, zdokonaluje „charakterové rysy“ přijaté křtem a předává nové kněžské pomazání pro poslání přímluvy v modlitbě liturgické a osobní, hlásání Pravdy a duchovního boje. Malá Terezie nechápala, „proč se této svátosti Lásky nevěnuje velká pozornost“!³

2) „Milovat, to je darovat vše a darovat i sebe sama“

Naším společným kněžským posláním je následování Ježíše Krista, jinak řečeno žít mystický život a všeobecná výzva ke svatosti, to znamená k žití blahoslavenství, jejichž rozměr oběti ve spojení s Kristem

¹ Autobiografické spisy, dále AS

² Jan 15,5

³ AS

⁴ Zjev. 14

Knězem a Obětovaným nemůže být zastíněna, protože se jedná o to, být „Beránkovými druhy“⁴, a následovat ho kamkoli jde.

Poněvadž, podle slov Apokalypsy, zvítězil Kristus, lev z pokolení Judova, potomek Davidův, tichým vydáním se obětovaného Beránka, je královská moc křesťana důsledkem kněžského poslání (a tedy i oběti), a ne naopak. V důsledku toho plodnost, působení věřících v plánu svědectví, apoštolátu, misie, královský rozměr jejich kněžského poslání bude jako záplava jejich kontemplativního života modlitby a skryté oběti pro mystickou evangelizaci.

Protože jsme povoláni k dokonalému vydání sebe sama, nabývá náš život liturgického, bohoslužebného, eucharistického charakteru: „nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí“⁵.

Pro oba sloupy církve, kterými jsou apoštolové Petr a Pavel, je jasné, že jestliže věřící dostali možnost a milost přinášet oběti, pak to znamená obětovat sebe samé!

Petr píše: „I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.“⁶

A Pavel: „Vybízím vás (...), abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět.“⁷

„Celý život je mší svatou, a všechny duše v tomto světě jsou hostiemi“, říkala Marta Robinová, která stála na počátku vytváření početných duchovních center pro laiky, charitních domovů, dávno před II. vatikánským koncilem a na počátku uznání hodnoty kněžského poslání věřících.

Terezie z Lisieux podává ve své poslední básni o Panně Marii tuto definici lásky: „milovat, to je darovat vše a darovat i sebe sama.“ Ale také k tomu na jiném místě dává návod: „Pán miluje ty, kdo dávají s láskou!“ Apokalypsa, aniž kdy vylučovala cestu utrpení, která vede ke slávě, předkládá rozvinutí královské a kněžské důstojnosti jako vrchol radosti a křesťanské svatosti: „Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu“⁸.

3) „Chvála slávy“

Toto heslo blahoslavené Alžběty od Trojice nám připomíná, že druhou dimenzí, stejně neoddělitelnou od oběti jako Kříž, je opravdová Radost, je chvalořečení: „vy však jste ‚rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné

⁴ Židům 13,16

⁵ 1. List Petřův 2,5

⁶ Římanům 12,1

⁷ Zjev. 19,9

skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“⁹. List Židům také k věřícím slovy žalmu 50 promlouvá: „Přinášíme tedy skrze Ježíše stále obět chvály Bohu; naše rty nechť vyznávají jeho jméno“¹⁰.

Darování sebe sama a hlásání zázračných Božích skutků, ať osobních nebo vztahujících se ke společenství, jsou dva nerozlučné projevy mystického kněžského poslání věřících povoláných k tomu, aby zpívali novou píseň¹¹. Nedá se volit, domnívá se P. Louis Boyer, „mezi mystikou Kříže a mystikou Vzkříšení, jak si to občas někdo představoval. Křesťanství zná jen jedinou mystiku, mystiku nanebevstoupení. Ale nanebevstoupení předpokládá vyzdvižení na kříž“ (Což je i smysl řeholního života). Nesnažme se pozvednout sami sebe, jako to navrhuji guruové hnutí New Age: neexistuje jiný způsob, jak být vyzdvižen, než důvěra v Toho, který se sám ponížil!

Aktivní účast věřících na eucharistické oběti je vrcholným místem setkání oněch dvou dimenzí adorace v duchu a v pravdě, kterými jsou oběť a chvalořečení. I když ne každý křesťan dostal moc, aby sloužil eucharistii, má naopak každý možnost a povolání k tomu, obětovat sebe sama s Kristem. Když to činí, obětuje Krista Otci nejen skrze ruce kněze, ale i s ním, a sjednocuje přitom své úmysly chvalořečení, přimluvné, zadostiučinění a skutků milosrdenství s úmysly kněze i samotného Krista přítomného na oltáři. Marta Robinová říká, že duchovní slabost (astenie) připravuje o účinky eucharistie velké množství křesťanů, kteří jsou vedle studně, ale zmirávají žízni.

Eucharistie dělá církev a navíc, jako to vyjádřila blahoslavená Edith Stein:

„Kdybychom uměli prožívat liturgická období, svátky nebo vigílie v duchu církve, naše duše by se brzy začala obracet, rok za rokem k věčnosti, jako plod, který dozrává, dřív než padne do odpočinku věčného sabatu.“

(bratr Etien)

2. Vzpomínky na Pannu Marii Karmelskou v Kostelním Vydří

Přes dobu komunistického útisku pronesl identitu Karmelu P. Metoděj Minařík. Své vzpomínky sám sestavil do následujícího článku, aby i ostatním dal nahlédnout do „živých“ dějin Vydří.

⁹1. list Petrův 2,9

¹⁰Židům 13,15

¹¹Zjev. 5 a 14

Říkává se, že Panna Maria si umí vybrat svá vyvolená místa. Za poslední války byl jednou v novinách článek o tom, které město v Československé republice je podle statistik chorob nejzdravější. Byly tam jmenovány Dačice. Pak by byl kostel a klášter Panny Marie Karmelské na kopci nad Dačicemi u Kostelního Vydří nejzdravějším místem v naší zemi. Jt jde ovšem více o zdraví a krásu umítní. A v tom ohledu má toto místo jejt pečť. Je milé, tiché, vedouct k modlitbě a duchovnímu životu.

Začalo to tím, že v lese na kopci na jednom stromě visel jejt obrázek. Roku 1709 byla na tom místě postavena kaple, kterou posvětil generální představený karmelitánského řádu Karel Felix Slavata a dal do ní nynější milostný obraz Panny Marie Karmelské. Ke kapli byla přistavěna r. 1754 dřevěná loď a r. 1789 byl postaven kostel v nynější podobě. Pro karmelitány byl v letech 1746 až 1752 postaven klášter.

Pro různé překážky sem však karmelitáni přišli až 1. 7. 1908 z Rakouska. První z nich byl P. Telesfor Hardt. Pocházel z Cách, byl dříve misionářem v Kanadě, měl mimořádné nadání na řeči (např. později kázal na mé primiční mši sv. v mém rodišti a nikdo nepoznal, že není rodilý Čech). Byl horlivý, hned dal kostel vymalovat, pořídil nové lavice a celý kostel obnovil, takže 16. července 1909 se mohla konat slavná pouť k dvoustrému výročí prvotní kaple. Kromě něho zde a v blízkém Cizkrajově působili kněží P. Josef, rodní bratři P. Bazil a P. Angelus, P. Hubert a ochrnutý P. Elizeus, P. Marian a jeden Čech, P. Albert Veleba. Bratři laici se jmenovali Spiridion, Antonín, Gabriel, Šimon, Jáchym, Richard a starším zdejšími poutníkům známý Bohumír Čekal ze Studené. Poutě bývaly od června do poloviny října, každou neděli přicházela dvě až čtyři procesy, česká i německá. Hlavní velká pouť bývala vždycky v neděli po 16. červenci.

P. Telesfor, převor a farář, poslal též několik studentů na jezuitské gymnázium v Linci, aby jako řeholní kněží zde mohli později působit. První z nich byl Antonín Valena (pozdější převor a farář P. Dr. Prokop Valena), dále Rudolf Dohnal, který brzy zemřel, pak další dva bratři Valenovi, Josef (též brzy zemřel) a Ludvík, František Běhan a Leopold Karásek (pozdější P. Melichar Karásek).

Po první světové válce nastaly prudké národnostní boje a r. 1920 museli rakouští kněží odejít do Rakouska, české bratry Rakousko nepřijalo a tak se neradi vrátili domů. V klášteře zůstal jen český kněz P. Albert Veleba. Rakušané odešli do Vídně, P. Telesfor se tam stal převorem a farářem a vystavěl velký kostel a klášter Panny Marie Karmelské.

V té době studoval Prokop Valena v Římě, získal doktorát filozofie a teologie a 28. 6. 1925 byl vysvěcen na kněze. Působil nějakou dobu v Polsku a po odchodu P. Veleby přišel jako převor a farář do Vydří 1. 6. 1931.

K němu přibylí další kněží řádu. Z Volfřova nastoupil Albert Kafka. Byl poslán na studia do Říma, jako pozdní povolání rychle studoval, dostal souchotiny, předčasně ho vysvětili na kněze a poslali domů v naději, že se doma vyléčí. Zemřel a je pochován na lesním hřbitůvku naproti kostelu.

Z Telče nastoupil Václav Havlík, vystudoval v Polsku a byl přeložen do

Vídň, protože v 10. vídeňském okrese, kde je karmelitánský klášter, je mnoho Čechů. Dostal se do koncentračního tábora v Mauthausenu a po propuštění odešel z řádu.

Třetím jsem byl já, Metoděj František Minařík. Ze svého rodiště Slavičtna jsem poprvé přišel do Kostelního Vydří 17. října 1933. Dělal jsem noviciát ve Straubingu, na kněze jsem studoval v Bambergu. Po vysvěcení 6. 6. 1938 jsem dodělal 5. ročník a pak jsem se vrátil do kostelního Vydří jako kaplan od 1. 9. 1939.

R. 1934 přibyl ke mně ve Straubingu a pak v Bambergu Melichar Leopold Karásek. Na kněze byl vysvěcen 29. 6. 1939, ale protože mladí kněží v Německu byli za války odvedeni k vojsku, mohl se vrátit do Vydří až r. 1947. Dne 15. 3. 1939 jsme se oba v Bambergu dověděli o okupaci naší vlasti.

1939 – 1950

Od r. 1939 jsme tedy byli v Kostelním Vydří dva kněží, P. Prokop Valena a já. Hned na začátku, když biskupství brněnské vyzvalo, aby se přihlásil kdo umí německy a byl by ochoten pracovat jako kněz mezi Čechy nasazenými v Německu, nabídlí jsme se, že jeden z nás by tam mohl jít, ale nevyužili naši nabídky. A tak jsme zůstali u Panny Marie Vyderské a pod její zvláštní ochranou. Sledovali jsme válečné události, až nerozvážně, měli jsme po celou válku na dvěřech připevněnou velkou mapu a zaznamenávali jsme do ní postupy armád.

Vypomáhali jsme všude, kde bylo potřeba. V Dačicích jsme nahrazovali kaplana a katechetu, který odešel do ciziny, vyučovali náboženství v Řečici a v Horní Myslové. Konali několik rekolekcí a lidových misí, např. v Poštorné, rodišti P. Pavla Klimoviče, pozdějšího administrátora ve Vydří. Měli jsme krátké exercicie pro děti vycházející ze školy, nebo pro děvčata z kursů u sester boromejek v Moravských Budějovicích. Také duchovní cvičení u karmelitek v Praze. Měli jsme s nimi styky, i když byly v Broumově a v Jiřetíně. Přátelsky jsme se stýkali s františkány v Dačicích a s premonstráty v Nové Říši. P. převor byl jejich zpovědníkem. Často k nám přicházeli snoubenci z různých i vzdálenějších míst, kteří chtěli být oddáni u Panny Marie Karmelské.

Nejcilejší život býval u nás o prázdninách. V ubytovnách u kostela byly tábory středoškolských studentek (studenti by se nespokojili s tak skromnými podmínkami), které pořádali dominikáni a někteří profesori. Docházeli studenti a vůbec mládež na besedu a hrávali volejbal. Měli zájem o Karmel, i když se nakonec nestali karmelitány.

Každé prázdniny k nám též dojížděly děti i starší z Ostravy, aby se zotavily na zdravém vzduchu ze zamořeného ostravského prostředí. (Organizoval to kněz a katecheta z mého rodiště, P. Malovaný, který mě připravoval z latiny na přijímací zkoušku do gymnázia). Občané z farnosti si je brali do domu a ony se úplně sžily s nimi v jednu rodinu.

Mezi farou a školou byl dobrý poměr, protože učitelská rodina Nováková

byla celá věřící. První pouť byla v dolním kostele, zvaná „dolní“ na Navštívení Panny Marie 2. července. Ve čtvrtek po 16. červenci se konala „městská“ pouť pro poutníky z Dačic, Telče a Nové Říše, dokud to nebylo znemožněno. Hlavní pouť byla jako doposud v neděli po svátku Panny Marie Karmelské.

Pomalou se blížil konec druhé světové války. Při ústupu německého vojska se u nás na faře zastavilo nakrátko několik německých důstojníků. – Byli různí. Jeden z nich, dobrácký Rakušan, nám říkal, že má dobré svědomí, že nezabil ani jediného člověka, když musel střílet, střílel do vzduchu. Jistě mluvil pravdu. Varoval nás hlavně před jedním fanatickým evangelickým pastorem, který osobně zastřelil několik svých vojáků, když se chtěli dát na útek.

6. května 1945, v neděli a hlavně v noci na 7. května, se hnalo německé vojsko úprkem zpět, aby nepadlo do rukou Rusů. Pokud nestačili utéci, skryli se do lesů a v dalších dnech se stahovali do Rakouska. Celé dny a noci naši muži měli hlídky. Když jich na to bylo málo, dali mi pušku, abych aspoň ve dne hlídal. Pouze jeden občan byl kterési noci zastřelen, mládenec Koukalův.

V pondělí dopoledne a po celý den všichni lidé, i my, jsme v Dačicích vítali prvním ruské vojáky. Panna Maria nás chránila. Po nějakém čase byla u našeho kostela zřízena ruská meteorologická stanice, jeden důstojník s několika vojáky a vojandami. Nic se nám neztratilo, slušně se chovali. Důstojník bydlal na faře. Když v neděli nešel na taneční zábavu, ptal se ho P. převor, proč nešel. Dal krásnou odpověď: „Při loučení s manželkou jsme si slíbili, že nepůjdeme na žádnou zábavu, až se po válce znovu setkáme. Dosud jsem zachoval svůj slib. Nechci jej nakonec porušit.“

V ty květnové dny byla děkovaná pouť na Montserratě u Cizkrajova. Při kázání jsem prosil lidi, aby tam rádi chodili na pouť, aby nebyli méně zbožní než Němci, kteří tam rádi putovali. Hned další dny přijeli k nám nějakí páni z Jihlavy a vyslychali mě, co jsem kázal. To bylo asi jedno z prvních vyšetřování STB a mé první setkání s ním.

Lipolec byl v době Protektorátu v zabraném území. Rakouský biskup tam přeložil ředitele diecézní charity, aby ho uchránil před hrozcím uvězněním. Byl to P. Müller, dobrý člověk, národnostně naprosto nestranný. Na konci války mu musely být v Dačicích amputovány obě nohy. Podarilo se nám dostat ho do Rakouska a já jsem spravoval lipoleckou farnost, než tam byl ustanoven nový administrátor. Prožil jsem tam i odsun Němců.

Kromě toho nám byla svěřena farnost Volšřov. Když jsem přebíral po páteru Pařilovi farnost a loučili jsme se, netušili jsme ani on ani já, co ho v Babicích (nebo blízko Babic?), kam byl přeložen, čeká. Ten pověstný nastrojený babický proces, při němž bylo zastřeleno několik občanů a kněží, mezi nimi i on.

V ty roky jsme se s P. převorem po dvou městcích střídali jako duchovní u sester Ústavu Blahoslavené Panny Marie (lidově Anglické panny) ve Štěkni. P. převor je poznal, když tam o jedné prázdninách dělal duchovního vůdce v táboře studentek tenkrát výjimečně ne ve Vydří, nýbrž v jejich zámku ve Štěkni u Strakonici.

Roku 1947 se vrátil do Vydří, jak jsme již řekli P. Melichar, takže jsme byli tři. Zakusili jsme jednu mimořádnou, přímo zázračnou ochranu Panny

Marie. STB nás chtělo vtáhnout do nastražené lůžky a sehrát s námi podobnou hru jako v Babicích. Několik lidí ve Vydří a v Dačicích do ní vtáhli, uvěznilo je, ale pak je propustili, šlo jim hlavně o kněze. Ten večer co se to stalo byli doma jen P. Prokop a P. Melichar, já jsem byl právě ve Štěkni.

1950

31. 3.–5. 4. 1950 se konal monstrproces s deseti představiteli řádů. V noci ze 13. na 14. dubna byly přepadeny mužské kláštery a řeholníci byli odvezeni do internačních klášterů. Zůstalo jen několik malých klášterů, zvláště kde měli duchovní správu.

Přišla středa 3. května, tehdy svátek Nalezení svatého Kříže. Vracel jsem se odpoledne z vyučování náboženství ve Velkém Pěčíně. Na trávníku před vchodem sedělo několik mužů Státní bezpečnosti. Obklopili mě a nastal asi takovýto rozhovor.

„Potřebujeme mluvit s představeným.“

„Není doma.“

„Kde je?“

„Ve Štěkni.“ (Věděl jsem, že jim to je známo.)

„Kdo ho zastupuje?“

„Já.“

„Musíte jet do Prahy, zítra se tam bude jednat o poutních místech, ze kterého tam nikdo nebude, tam budou zakázány všechny poutě.“

„Zavolám představenému, ať on rozhodne.“

„Proč byste volal, my tam jedeme, vezmeme vás s sebou.“

Když mě nemohli přemluvit, odjeli beze mne. P. převora jsem se dovolal. Řekl jen: „No, dobrá.“ Ale nejel nikam, prohlédl, že je vše vylháno.

Pozdě večer po májové pobožnosti jsem se doma modlil. Najednou jsem slyšel příjízdy několik aut. Zaplavil mě jakýsi úplný vnitřní klid: Ve jménu Páně! Když se nahrnuli dovnitř, ptali se po P. Melicharovi. Navštívoval dole v zámku s dětmi dětské divadlo. Poslali pro něho.

Jednání bylo krátké. V podstatě asi takové:

„Proces s řeholnicí ukázal, že řády jsou proti režimu. Proto se vláda vidí nucena všechny řeholnice soustředit a přezkoušet. Kdo jdou s ní, vrátí se do svých klášterů, kdo budou proti ní, zůstanou uzavřeni, aby nemohli kazit lid.“

„Co na to říkáte?“

„Nechám se vzít.“

„Sbalte nejnmutnější věci. Tam kam vás vezeme budete mít všechno co potřebujete. Pan Karásek zůstane zde, aby se měl kdo starat o farnost.“

Cestou jsme zastavili u STB v Fihlavě a vezli mě dále do internačního kláštera pro představené v Želivě. Téže noci přepadli P. převora Prokopa Valenu

ve Štěkni a přivezli ho také do Želiva a dali do stejné cely jako mne. Bylo to asi po půlnoci. Tam jsme se spolu sešli.

V Želivském klášteře byli internováni řeholníci z více než dvaceti řádů. Zůstali jsme v něm do r. 1955. Po propuštění už jsme se nemohli vrátit k Panně Marii Karmelské do Kostelního Vydří.

P. převor byl postupně administrátorem v několika farnostech, zemřel v nemocnici v Brně 6. dubna 1971 a je pohřben na farním hřbitově ve Vydří.

Já jsem byl většinou v domovech důchodců u řádových sester. K Panně Marii Karmelské jsem jezdil na návštěvu a na hlavní pouti. Dostával jsem „státní souhlas“ ke mši svatě a zpovídání o pouti. Jednou jsem však kázal o víře a citoval jsem Písmo: „Nerozumný si říká v srdci: Bůh není“ (Žalm 13,1). Po mši sv. církevní tajemník řekl P. děkanovi: „To vypadá, jako bychom my ateisté byli všichni hlouptí.“ A od té doby mi on i další po něm povolovali pouze zpovídat.

P. Melichar byl administrátorem do roku 1983. Bratrsky nás vždy přijímal, i s velkým rizikem, když jsme měli v klášteře i v kostele různá setkání s těmi, o nichž se to nemělo vědět a kteří se pak ukázali jako karmelitáni. P. Melichar zůstal bydlit v klášteře až do své smrti na Boží hod svatodušní 26. 5. 1985.

□

Panna Maria Karmelská v Kostelním Vydří má tak milé místo, že nám jednou v pověsti svatosti zemřelý generální asistent P. Jan Brenninger napsal: „Kostelní Vydří se nesmí nikdy opustit“. Křž je ani Panna Marie Karmelská nikdy neopustí. Jeden z patronů kostela, z rodu Rolsbergů, dal si do knih své knihovny razítko s nápisem: „Mariánské Vydří“.

P. Metoděj Minařík
12. 5. 1992

3. Z myšlenek Jana od Kříže

Co ví ten, kdo neumí trpět pro Krista?

Tichý je ten, kdo dovede snášet bližního a snášet sám sebe. Veliké zlo je hledět víc na dobra od Boha, než na Boha samého, modlitbu a odříkání.

Vždy se snaž dlít v přítomnosti Boží a uchovávat v sobě čistotu, které tě Bůh učí. Žij jako by byl na tomto světě jen Bůh a ty, aby tvé srdce nemohlo být upoutáno ničím lidským. Nikdy nenech tčkat tvé srdce, i kdyby to bylo jen po dobu jednoho Věřím.

Kdo se vyhýbá vnitřní modlitbě, vyhýbá se všemu dobrému.

Nechovej podezření vůči svému bratru, nebo ztratíš čistotu srdce.

Kde není láska, zasévej lásku a sklidiš lásku.

Duše, která chce, aby se jí Bůh zcela oddal, se musí také zcela oddat a nenechat si nic pro sebe.

Duše, která je ve spojení v lásce, nemá ani prvních hnutí.

Láska posílí ostatní ctnosti, dodává jim svěžesti a síly na ochranu duše a půvabu, aby se jimi Milému líbila, protože bez lásky není žádná ctnost půvabná před Bohem.

Miluj Boha velice, vždyť mu to dlužíš.

Ó, jaká to budou dobra, ze kterých se budeme těšit patřením na Nejsvětější Trojici.

Ničím člověk neukazuje, že je nehoden, aby komu co nařizoval, jako když nařizuje pánovitě.

Ctižádost je neřest téměř nevyčísitelná, protože je to neřest ze všech nejzlobnější.

4. Řehole Řádu bratrů nejblahoslavenější Panny Marie Karmelské

Předmluva

Albert, milostí Boží patriarcha církve jeruzalémské, milovaným synům v Kristu B. a ostatním poustevníkům, kteří pod jeho poslušností žijí poblíž studny na hoře Karmelu, pozdrav v Pánu a požehnání Ducha svatého. Mnohokrát a mnoha způsoby¹⁸ stanovili svatí Otcové, jak má kdo, ať je v kterémkoli řádě nebo ať si zvolí jakýkoliv způsob řeholního života, žít v následování Ježíše Krista¹⁹ a jemu věrně sloužit s čistým srdcem a dobrým svědomím²⁰. Poněvadž nás však žádáte, abychom vám podle vašeho záměru dali návod k vašemu životu, zachovávejte napříště toto:

¹⁸2 Kor 10,5

¹⁹Žid 1,1

²⁰1 Tim 1,5

1. Volba převora

Především ustanovujeme, abyste jednoho z vás měli za převora. Ať je k tomu úřadu zvolen jednomyslným souhlasem všech nebo rozvážnější většiny. Každý z vás ať mu slíbí poslušnost, a když ji slíbí, ať se jí snaží skutečně zachovávat, spolu s čistotou a zřeknutím se vlastnictví.

2. Kde se mají zřizovat naše kláštery

Sídla můžete mít o samotě, nebo kde vám budou darována místa vhodná a způsobilá pro váš řeholní způsob života, budou-li se zdát výhodná převorovi a bratrům.

3. Cely bratrů

Podle daných okolností místa, které si zvolíte, za pobyt, ať má mimo to každý z vás vlastní oddělenou celu, jak budou všem přikázány nařízením převora a se souhlasem ostatních bratrů nebo rozvážnější části.

4. Společné jídlo

Avšak to, co se vám předloží, požívejte spolu ve společném refektáři a při tom poslouchejte nějaké čtení z Písma svatého, kde to lze snadno zachovat.

5. Nezaměňování cel

Nikommu z bratrů není dovoleno, leda s povolením převora, který v tu dobu bude, změnit mu vykázané místo nebo vyměnit si je s jiným.

6. Cely převora

Cela převora ať je poblíž vchodu, aby se první setkal s přicházejícími; a podle jeho rozhodnutí a nařízení ať se pak děje vše, co je třeba učinit.

7. Prodlévání v cele

Každý ať zůstává ve své cele nebo blízko ní, rozjímá dnem i nocí v zákoně Páně a bdí na modlitbách, není-li jinak oprávněně zaměstnán.

8. Církevní oficiium

Ti, kdo se s kleriky umí modlit církevní oficiium, ať je konají podle ustanovení svatých Otců a schváleného zvyku církve. Kdo je však nedovedou, ať se pomodlí při matutinu 25x Otčenáš; vyjma neděle a svátky, tehdy se pomodlí 50x Otčenáš. Při ranních chválách se tato modlitba říká 7x, podobně i při ostatních hodinkách, kromě večerního oficia, v němž se modlí 15x (v něm. př.: 5x).

9. Bez vlastnictví

Nikdo z bratrů ať neříká o ničem, že je to jeho vlastnictví, nýbrž mějte všechno společně²¹. Převor nebo bratr od něho pověřený tímto úřadem ať rozdělí každému, jak co kdo bude potřebovat²². Při tom ať se přihlíží k věku a nutnosti jednotlivých. Podle nutnosti budiž vám dovoleno mít osly nebo mezky, i nějaká zvířata nebo drůběž k výživě.

10. Kaple a denní slavení

Když to bude možné, ať se uprostřed cel zřídí kaple. Tam se denně ráno scházejte ke slavení mše, pokud to lze.

11. Půst

Půst zachovávejte všechny dny mimo neděle, od svátku Povýšení svatého kříže, až do dne Zmrtvýchvstání Páně, neradí-li nemoc, tělesná slabost nebo jiný spravedlivý důvod půst zrušit, neboť nutnost nemá zákona.

12. Zdrženlivost od masa

Od požívání masitých pokrmů se zdržujte, leda když se berou jako léčivý prostředek při nemoci nebo slabosti. A protože musíte často žebrot na cestách, abyste nebyli vašim hostitelům na obtíž, můžete si mimo vaše domy vzít pokrmy vařené s masem. I na moři smíte jíst maso.

13. Duchovně zbraně

Poněvadž život člověka na zemi je zkouška²³ a všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu, musejí podstupovat pronásledování²⁴, a k tomu váš protivník ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by mohl zhltnout²⁵, usilujte se vši pečlivostí obléci se do plné výzbroje Boží, abyste mohli čelit ďáblovým nástrahám²⁶. Mějte bedra přepásaná pásem cudnosti. Opevněte hrud svatými myšlenkami²⁷, neboť je psáno: Svatá myšlenka tě uchrání²⁸. Za krunýř ať vám slouží spravedlnost²⁹, abyste milovali Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou³⁰ a svého bližního jako sami sebe³¹. Při každé příležitosti se hned chraňte vírou jako štítem, tak budete moci uhasit všechny ohnivé střely toho ničemníka³². Neboť bez víry se nelze líbit Bohu³³. Jako přílba ať vám slouží pevná naděje, že dojdete spásy³⁴ jen od Spasitele, který spasí svůj lid od jeho hříchů³⁵. Meč ducha, totiž Boží výroky³⁶, mějte v plné síle pohotově³⁷ v ústech i ve svém srdci³⁸. A ať konáte cokoli, ať se to stane podle slova Páně³⁹.

²¹Sk 4,32 ²²Sk 4,35 ²³Job 7,1 ²⁴2 Tim 3,15 ²⁵1 Petr 5,8 ²⁶26 Ef 6,11
²⁷7 Ef 6,14; Lk 12,35 ²⁸Př 2,11 ²⁹Ef 6,14 ³⁰Mk 12,30 ³¹Mk 12,31; Mt 19,19 ³²Ef 6,16
³³Zj 11,6 ³⁴Ef 6,16 ³⁵Mt 1,21 ³⁶Ef 6,17 ³⁷Kol 3,16 ³⁸Řím 10,8 ³⁹Kol 3,17 a Lk 1,38

14. Vytrvalost v práci k vyvarování se zahálce

Konejte stále nějakou práci, aby vás ďábel našel vždy zaměstnané, aby si z vaší zahálky nemohl najít nějaký přístup k vaší duši. Učitelem a zároveň příkladem, je vám v tom svatý Pavel. Jeho ústy mluvil Kristus, on byl od Boha ustanoven a dán za hlasatele a učitele národů ve víře a pravdě⁴⁰. Když toho budete následovat, nebudete moci zbloudit. Praví: „Když jsme byli u vás, ve dne v noci jsme se lopotili, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale předkládáme vám sebe jako vzor, který byste mohli napodobovat. Ano, už tehdy, když jsme byli u vás, dali jsme vám toto pravidlo: „Kdo nechce pracovat, ať nejí.““ A teď slyšíme, že někteří z vás žijí nepořádně a nic nepracují. Takovým lidem důrazně prikazujeme mocí, kterou máme od Pána Ježíše Krista, aby pěkně v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají⁴¹. To je svatá a dobrá cesta, tou jděte⁴².

15. Mlčení

Apoštol doporučuje i mlčení, když prikazuje v klidu pracovat⁴³. Také prorok dosvědčuje: „Ovoce spravedlnosti je mlčení⁴⁴.“ A opět: „V mlčení a naději je vaše síla⁴⁵.“ Proto ustanovujeme, abyste od kompletáře zachovávali mlčení až do primy příštího dne. V ostatní dobu, i když není prikázáno tak přísné mlčení, varujte se přece bedlivě příslušného mluvení. Neboť jak je psáno a zkušenost neméně učí, mnohomluvnost se neobejde bez hřichu⁴⁶. Dále se říká: „Kdo je nerozvážený v řeči, dojde zkázy⁴⁷.“ A též: „Kdo dělá mnoho řečí, škodí své duši⁴⁸.“ A pán praví v evangeliu: „I z každého neužitečného slova, které lidé pronesou, musí v soudný den vydat účty⁴⁹.“ Ať si proto každý vezme váhu na svá slova a na závoru svá ústa⁵⁰, aby neklopýtl a neklesl jazykem a jeho pád nebyl nezhojitelný k smrti⁵¹. Ať dbá s prorokem na své cesty, aby se jazykem neprovinil. Ať se bedlivě a svědomitě snaží zachovávat mlčení, v němž je ovoce spravedlnosti⁵².

16. Napomenutí převorovi k pokoře

Ty však, bratře B., a kdokoliv bude po tobě ustanoven převorem, mějte vždy na mysli a zachovávejte skutkem to, co praví Pán v evangeliu: „Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vašim služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vašim otrokem⁵³.“

17. Napomenutí bratrům k úctě k převorovi

Vy pak, ostatní bratři, mějte pokorně v úctě svého převora. Spatrujte v něm spíše Krista, který ho nad vámi ustanovil, než jeho osobu.

⁴⁰1 Tim 2,7 ⁴¹2 Sol 3,8–12 ⁴²Iz 30,21 ⁴³2 Sol 3,12 ⁴⁴Iz 32,17 ⁴⁵Iz 30,15 ⁴⁶Př 10,19
⁴⁷Př 13,3 ⁴⁸Sir 20,8 ⁴⁹Mt 12,36 ⁵⁰Sir 28,25 ⁵¹Žl 38,2 ⁵²Iz 32,17 ⁵³Mt 20,26–27

Vždyt představeným církve praví: „Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou“³⁴.“ Abyste nebyli jednou odsouzeni pro pohrdání, ale abyste si pro poslušnost zasloužili odměnu věčného života. To jsme vám krátce napsali, podali jsme vám návod, podle kterého máte žít. Jestliže však někdo učiní něco navíc, sám Pán mu to odmění, až přijde. Ať však jedná s rozvahou, neboť ta řídí ctnosti.

5. Mystické spojení s Marií, druhá část

III. Nejsvětější jména Ježíš a Maria jsou pro má ústa sladší než med, jsou tak sladká mému patru, že se častěji přistihnu, jak si olizují rty. I nejjednodušší uvědomění, vzpomínka nebo pozornost, nebo vnitřní opakování těchto nejsladších jmen jsou jako jemné plaménky, které mi pronikají do srdce a sladce ho zraňují láskou k nim.

Této láskyplné zbožnosti se neoddávám vlastní činností, ani ne s nějakou mnohotvárností ducha, ale jsem k tomu pužena a vedena vnitřním duchem, klidně a jednoduše v hloubi srdce.

Jsem poučována vnitřně, jak mám tyto zbožné projevy konat stále víc a víc odtažitě v duchu bez jakéhokoli přimíšení smyslových mohutností, nebo alespoň s nepatrným. Např. láskyplné obrácení srdce, oslovení a výlevy lásky k Ježíši, Marii a Josefovi se dějí již více v duchu, mnohem vznešeněji, odtažitěji a povýšeněji, ne s takovou něžností a smyslovým uspokojením přirozenosti. Toto se učím stále víc ztrácet.

Patřím na ně a prožívám jejich přítomnost v duchu, v jednotě božské podstaty, do níž jsou všichni tři úplně vnořeni, a s níž jsou dokonale spojeni. Upírám na ně neustále svůj pohled a to nepřekáží bezprostřednímu nazírání na beztvárnou Boží podstatu. Vždyt oni se jeví mému duchu jako jí zastínění, naplnění a dokonale oděni, takže na ně nemohu popatřit, ani se k nim s láskou obrátit a nespatřit hned a bez překážky nejvyšší dobro, takže ani nemohu ztratit nebo zapomenout toto nejvyšší dobro a být zbavena božské podstaty, nazírání na ni a prožívání jí. Je to tím, že v nich nevidím a nemiluji nic jiného než Boha a to, co je božské. Tak se stává, že jejich obrazy nebo představy mi jak se zdá, neškodí v Bohu a neberou mi jednoduše pohledu. Už poznávám, jak se blažení v nebi navzájem vidí a milují v Bohu a spolu milují Boha a nepřekáží to blaženému patření na Boha, stálému přijímání Boha a lásce k němu.

Objasním zde poněkud jasněji, jak chápu tento mariánský život jako dvojí božský život a o jeden stupeň vyšší než jednoduchý božský

³⁴Lk 10,16

život a jednoduché spojení se samým božstvím. Tento lze přirovnat v podstatě slávě a onen k případkové slávě, kterou zakoušejí více nebo méně někteří blažení spolu s podstatnou slávou, kterou zakoušejí všichni blažení společně.

Někdy je mi dopřán vnitřní život v Marii, klid v Marii, zakoušení Marie, splynutí s Marií či pohlčení Marií, spojení s Marií. To se však děje tímto způsobem: zatímco duch je obrácen se vši jednoduchostí, nahostí a klidem k beztvárné podstatě Boží a je jí zaujat v důvěrném přilnutí, nazírání a zakoušením této nejjednodušší podstaty, moje duše přítomně přilne, nazírá a zakouší Marii, jak ona je jedno v Bohu a spojena s Bohem, a tak když zakouším Boha, zakouším i Marii, jako by tu ona byla jen jedno s Bohem a nerozlišná od něho, takže ze strany duše se zdá, že Bůh a Maria jsou jen jeden, skoro tak, jak je tomu u svatého člověčenství Kristova, které je spojeno s božstvím tak, že se dvě přirozenosti spojují v jedné osobě. Ačkoliv v Marii není osobní spojení s božstvím jako je v Kristu, nýbrž pouze podstatné a milostné, nekonečně větší a dokonalejší než u kohokoli jiného, i nejvznešenějších tvorů. Toto nejdokonalejší spojení Marie s Bohem je v té době předkládáno od Boha duši tak, že Maria se jí jeví jako jedno v Bohu a s Bohem bez jakéhokoli prostředku.

Někdy se mi zdá, že Marii políbím, obejmou... s podivným splynutím duše s ní a spolu s Bohem. Mnohdy se mi zdá, že jsem vzata a uzavřena do jejího nejčistšího, nejláskyplnějšího a nejvroucnějšího srdce, jako opojena a šílicí láskou k ní a zároveň k Bohu, a tak všechno směřuje a plyne k jednomu a do jednoho a je to tak jeden dvojí a zároveň jednoduchý božský život. Je to velmi čistý, vznešený, vysoký a dokonalý způsob milování nejblahoslavenější Panny, i když málokterým známý ze zkušenosti. Tento mariánský život v Marii a pro Marii, a zároveň božský v Bohu a pro Boha, je vlastní pouze jejím zvláštním miláčkům, nejdražším benjaminům a dítkám, které ona sama k němu vyvolila.

IV. Mariánský život, neboli život v Marii, pro Marii a s Marií, má svou důstojnost, jedinečnost, vznešenost a dokonalost ze spojení Marie s Bohem a z hojnosti a sdílení božských milostí a dokonalostí, které jsou jí vlitý takřka bez míry, způsobem převyšujícím každé vyjádření a každé chápání lidského rozumu, takřka nekonečně nad každého tvora. Proto nazírání, objetí, milování jí takto zastřené, oděné, zastíněné, ozáření a spojené s božstvím je tak jedinečné a vznešené, jako nevyčerpatelná propast všech dober.

6. Recenze

Mario Masini

Úvod do „lectio divina“

„Lectio divina“ je četba Písma sv. Ale není to obyčejná četba, je to vnikání do Písma sv., až k jeho podstatě. Církevní Otcové i středověcí mniši se živili v modlitbě i v životě Písmem sv. Později je nahrazovaly rozjímavé knihy, které se čím dál více od něho oddalovaly. II. vat. koncil vyzval k návratu k Písmu sv., ale neměl možnost vykládat, jak se má číst. To je úkol „lectio divina“.

Je velký zájem o čtení Písma sv., i u mladých lidí, vznikají různé kroužky a společenství, ale zůstávají často jen na povrchu. Jedna z nejpraktičtějších a nejlepších pomůcek k němu je Masiniho Úvod do „l. d.“. Má doporučení kardinála Martiniho, a autor sám vyučuje na učilišti v Miláně.

Masini přechází od „napsaného slova“ k „slovu živému“, až dojde k „Slovu“, Ježíši Kristu, který je obsahem celého Písma sv., vnuknutého a zjevovaného Duchem svatým. Podává stručný, ale výstižný popis metod výkladu Písma sv. od starobylých až po nejmodernější: metody v židovství, Ježíšovy, apoštolů, církevních Otců, kritické a filozofické metody. Ukazuje, jaké místo má P. sv. u Otců, v liturgii a v „collatio“ (společném čtení). Rozebírá postup četby: text, lectio, meditatio, collatio, oratio, contemplatio, operatio (jak vede ke skutkům). Nakonec uvádí řadu výborných praktických pokynů ze své dlouholeté zkušenosti pro společnou četbu P. sv.

S kolektivem odborníků z různých oborů vydává komentáře k biblickým textům z nedělní a sváteční liturgie, nebo jejich „lectio divina“.

Vydá v roce 1993 Karmelitánské nakladatelství.

V Kostelním Vydří na svátek sv. Terezie 15. 10. 1992